

Grozījums Nr. 1
Dominique Bilde
ENF grupas vārdā

Ziņojums
Julie Ward

A8-0373/2015

Kultūru dialoga, kultūras daudzveidības un izglītības loma ES pamatvērtību veicināšanā
2015/2139(INI)

Rezolūcijas priekšlikums (Reglamenta 170. panta 4. punkts), ar kuru paredzēts aizstāt nenormatīvās rezolūcijas priekšlikumu A8-0373/2015

Eiropas Parlamenta rezolūcija par kultūru dialoga, kultūras daudzveidības un izglītības lomu ES pamatvērtību veicināšanā

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienību 2. pantu un 4. panta 1. un 2. punktu,
- ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību, jo īpaši tā 6. pantu, ar kuru saskaņā izglītība un kultūra ir jomas, uz kurām neattiecas Savienības pilnvaras, un tā nevar iejaukties dalībvalstīm paredzēto kompetenču īstenošanā,
- ņemot vērā Eiropas Savienības Pamattiesību hartu¹ un jo īpaši tās 10., 11. un 12. pantu, kā arī preambulu,
- ņemot vērā Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvenciju, jo īpaši tās 1. protokola 2. pantu,
- ņemot vērā Apvienoto Nāciju Organizācijas 2010. gada 20. decembra rezolūciju „Kultūra un attīstība”,
- ņemot vērā UNESCO 2005. gada Konvenciju par kultūras izpausmju daudzveidības aizsardzību un veicināšanu,
- ņemot vērā 1948. gada Vispārējo cilvēktiesību deklarāciju, jo īpaši tās 16. pantu, un ANO Deklarāciju par jebkādas uz reliģiju vai ticību balstītas neiecietības un diskriminācijas izskaušanu,
- ņemot vērā ES izglītības ministru neformālajā sanāksmē Parīzē 2015. gada 17. martā pieņemto Deklarāciju par pilsoniskuma un kopējo vērtību — brīvības, iecietības un nediskriminācijas — veicināšanu ar izglītības palīdzību (8496/15),
- ņemot vērā 2015. gada Jaunatnes konferencē Luksemburgā triju prezidentvalstu galīgo kopīgo ieteikumu protokolu, kura izstrādē ņemtas vērā apspriedes strukturēta dialoga

¹ OV C 364, 18.12.2000., 1. lpp.

veidā ar mērķi sekmēt lielāku jauniešu politisko dalību Eiropas demokrātiskajā dzīvē un ietverts aicinājums Parlamentam veicināt uz vērtībām balstītu izglītību un izglītību par aktīvu pilsoniskumu,

- ņemot vērā Reglamenta 52. pantu,
- ņemot vērā Kultūras un izglītības komitejas ziņojumu (A8–0373/2015),
- A. tā kā Savienības dalībvalstīs ir ārkārtīgi bagāta kultūru, sociālā un valodu daudzveidība; tā kā šajā sakarībā ir ļoti svarīgi ievērot minētās atšķirības, izvairoties no jebkādas piespiedu saskaņošanas, kas būtu reāla vardarbība pret Eiropā dzīvojošajām tautām;
- B. tā kā kultūru dialogs nav juridiska koncepcija un to neregulē valstu, Savienības vai starptautiskie tiesību akti, bet to nosaka sociālo attiecību procesi;
- C. tā kā ir svarīgi ņemt vērā valstu īpatnības, lai vairotu cieņu pret kultūru daudzveidību un pievērstos sarežģītajām norisēm mūsdienu sabiedrībā;
- D. tā kā šā mērķa sasniegšana nav tikai valsts iestāžu un lēmumu pieņēmēju uzdevums, bet tā ir kopīga atbildība, kas jāuzņemas visai sabiedrībai, tostarp plašam ieinteresēto personu lokam, piemēram, ģimenēm, plašsaziņas līdzekļiem, skolotājiem, uzņēmumiem, kopienu un reliģiskajiem līderiem; tā kā papildus politiskajiem dalībniekiem ir svarīgi uzsvērt visu citu ieinteresēto personu nozīmi kultūras daudzveidības ievērošanā Eiropā;
- E. tā kā kultūras daudzveidības ievērošanas un miermīlīga dialoga labad ir patiesi jāievēro tradicionālo kultūru mantojums Eiropā, jo īpaši atzīstot katras dalībvalsts vēsturi un īsto identitāti; atgādina, ka tautas var vienot tieši atzītas kopīgas vērtības un tradīcijas, taču šo principu patlaban apdraud dažādi totalitāra rakstura centieni visā pasaulē;
- F. tā kā tradicionālo kultūru respektēšanai ir būtiska nozīme attīstībā un visi mēģinājumi vērsties pret šīm kultūrām var izraisīt spriedzi starp attiecīgajām iedzīvotāju grupām un tādējādi pretējas sekas tam, kas bija iecerēts;
- G. tā kā Eiropai un pasaulei patlaban ir jārisina vairākas problēmas saistībā ar globalizāciju, imigrāciju, starpkultūru un reliģiskiem konfliktiem un radikalizācijas pieaugumu,
 1. norāda, ka Eiropas stratēģijai būtu jācenšas popularizēt dažādu kultūru vērtību, lai pilnībā tiktu ievērots kultūru daudzveidības princips;
 2. uzskata, ka vairāku dalībvalstu vadītāju atzīšana, ka multikulturālisms ir cietis neveiksmi, būtu iespēja pārskatīt minēto valstu integrācijas stratēģiju, jo īpaši izglītības jomā;
 3. uzskata, ka kultūras jomas iekļaušana dalībvalstu ārējās, divpusējās vai daudzpusējās attiecībās un attīstības politikā ir konfliktu risināšanas, miera veidošanas un krīžu novēršanas instruments;
 4. uzskata, ka kultūru dialogs un dažādība būtu arī turpmāk jāizmanto kā suverēnu valstu rīcībā esoši instrumenti to divpusējās vai daudzpusējās attiecības starp dalībvalstīm vai ar trešām valstīm;

5. aicina dažādu reliģiju dialogu ņemt vērā kā miera priekšnosacījumu un svarīgu konfliktu pārvaldības instrumentu, pievēršot uzmanību indivīda cieņai un nepieciešamībai visā pasaulē ievērot cilvēktiesības, īpaši atsaucoties uz domas, pārlicības un ticības brīvību, kā arī reliģisko minoritāšu, jo īpaši Austrumu kristiešu, tiesību uz aizsardzību;
6. uzsver, ka patiens starpkultūru dialogs veicina pozitīvu un uz sadarbību balstītu mijiedarbību, sekmē izpratni par dažādām kultūrām un cieņu to starpā, vairo daudzveidību un cieņu pret demokrātijas un brīvības vērtībām; atkārtoti norāda, ka šāds dialogs ir iespējams tikai tad, ja visi iedzīvotāji kļūst par tajā valstī dominējošās kultūras daļu, kurā viņi dzīvo, un to respektē;
7. šajā kontekstā mudina dalībvalstis pastiprināt apmācību un pilsoniskās izglītības vairošanu, jo tas ļauj skolotājiem pievērst lielāku uzmanību viedokļu daudzveidībai, vienlaikus nodrošinot katrai dalībvalstij raksturīgā kultūras konteksta vispārēju respektēšanu;
8. atzīst nepieciešamību radīt skolēniem un studentiem tādu izglītības vidi, kuras pamatā ir ne tikai tiesības, bet arī pienākumi, piemēram, skolotāju autoritātes respektēšana, jo izglītība nevar nodrošināt stabilu pamatu, ja netiek ievēroti šie divi aspekti; turklāt uzsver — lai gan ir svarīgi mācīt vērtības, tādu pamatprasmju kā lasīšana un rakstīšana apguve ir ļoti būtisks faktors katra indivīda personiskajai piepildījuma sajūtai;
9. atzīst vajadzību sniegt ilgtermiņa atbalstu valsts un privātajām skolām, jaunatnes organizācijām un apmācību iestādēm, ja tās darbojas saskaņā ar katrā dalībvalstī spēkā esošajiem brīvības un pamatvērtību principiem, lai novērstu daudzus problemātiskos aspektus saistībā ar nedrošību, ar ko patlaban saskaras jaunākās paaudzes;
10. mudina organizēt visu vecumu mērķgrupām domātas iekļaujošas izglītības un apmācības aktivitātes mākslas un sporta jomā, kā arī brīvprātīgo darbu, lai sekmētu socializācijas procesus un katras dalībvalsts kultūras asimilāciju;
11. mudina ES iestādes turpināt radikalizācijas izpēti, ieņemt drosmīgu un reālistisku nostāju sarunās ar atsevišķām dalībvalstīm, lai pilnībā ņemtu vērā politiskās vardarbības procesus un izdarītu nepieciešamos secinājumus; šajā sakarībā atzinīgi vērtē runātājus, kuri uzstājās Kultūras komitejas 2015. gada 15. oktobrī organizētajā atklātajā uzklaušanās par radikalizācijas novēršanu, attiecībā uz šo personu uzstāšanās kvalitāti un pārdomām, ko minētie runātāji kā patiesi pašreizējās situācijas atspoguļotāji izraisīja;
12. aicina dalībvalstis un to iedzīvotājus pašiem lemt, kā viņi uztver pilsoniskumu, līdzaspastāvēšanu un ārvalstnieku integrācijas vai pat asimilācijas procesus valstī; šajā sakarībā atgādina, ka katram jaunpienācējam neatkarīgi no viņa(-s) ierašanās veida būtu jārespektē tās valsts kultūra un tradīcijas, kura viņu uzņem, un tam ir jābūt būtiskam priekšnoteikumam jaunas pilsonības iegūšanai, tādējādi nodrošinot nacionālo kohēziju;
13. atgādina, ka Līguma par Eiropas Savienības darbību 3. pantā ir noteikts, ka dalībvalstis saglabā ekskluzīvu kompetenci kultūras jomā un ka Savienība šajā jomā ir pilnvarota veikt vienīgi atbalsta pasākumus; tomēr atzīst, ka kultūra ir nozīmīgs diplomātijas instruments, taču apšaubā, vai ir vērts to vēl vairāk institucionalizēt, ņemot vērā iespēju ierobežot subsidiaritātes principu;

14. pauž atbalstu dalībvalstu pasākumiem, ko tās uzskata par vajadzīgiem, lai novērstu ekstrēmismu un marginalizāciju, izmantojot valsts pasākumus, ko to valdības uzskata par piemērotiem, lai risinātu īpašo situāciju valstī (vēsturiskā saikne ar noteiktām kopienām, divpusējie nolīgumi utt.), iesaistot plašu ieinteresēto personu loku, lai apkarotu terorismu un nodrošinātu stabilitāti dalībvalstī;
15. norāda uz vairākās dalībvalstīs vērojamo demokrātijas trūkumu, par ko pastāvīgi liecina jo īpaši jauniešu līdzdalības līmenis vēlēšanās, kā arī dažādi apsekojumi, kuru rezultāti norāda uz jaunās paaudzes pesimismu attiecībā uz valdību; pauž pārliecību, ka šie elementi ir tikai simptomi dziļākai uzticības krīzei, kas ir jāpārvar, jo īpaši izmantojot tādus instrumentus kā izglītība un kultūra; uzskata, ka, piemēram, vēstures pārvērtēšana, kā arī humanitāro zinātņu, piemēram, grieķu un latīņu valodas, apguve ļautu jauniešiem rast saikni ar savām saknēm un tādējādi raudzīties nākotnē ar pārliecību par to, no kurienes viņi nāk; tāpēc aicina dalībvalstis apsvērt iespēju pārvērtēt minētās pamatzināšanas, lai sekmētu aktīvu pilsoniskumu un jauniešu vēlmi kalpot savai valstij;
16. atzīmē skolotāju būtisko lomu, sadarbībā ar ģimenēm stiprinot sociālās saites, kas rada piederības sajūtu un palīdz jauniešiem attīstīt ētiskās un pilsoniskās vērtības;
17. atgādina, ka katrai dalībvalstij vajadzētu būt iespējai brīvi izvēlēties tās integrācijas un līdzaspastāvēšanas procesus; pauž pārliecību, ka konkrētu pasākumu uzspiešana „no augšas” nevar atrisināt integrācijas problēmas, kas dažādās valstīs ievērojami atšķiras atbilstīgi valstu specifiskajām, tostarp vēsturiskajām, iezīmēm; atzīst, ka patlaban Eiropā aktuāla ir migrantu uzņemšanas problēma, taču pagātne ir pierādījusi, ka integrācijas modelis, kas labi darbojas vienā valstī, var ciest pilnīgu neveiksmi citā valstī un ne tuvu neatrisina problēmu, tādēļ pasākumu piespiedu standartizācija var pat radīt jaunas problēmas;
18. atgādina dalībvalstu valdībām, ka tās ir demokrātiski ievēlētas un ka tādēļ to finanšu ieguldījumiem un izdevumiem ir jāatbilst vienīgi valsts kopējā labuma prasībām, kā arī to iedzīvotāju vajadzībām; norāda, ka Eiropas iestādēm nav jāprasa suverēnām valstīm, lai tās veicinātu šādas programmas vai iniciatīvas kultūras un izglītības jomā, ierobežojot valstu brīvību;
19. uzdod priekšsēdētājam šo rezolūciju nosūtīt Padomei, Komisijai, Komisijas priekšsēdētāja vietniecei / ES augstajai pārstāvei ārlietās un drošības politikas jautājumos, ES īpašajam pārstāvim cilvēktiesību jautājumos un dalībvalstīm.

Or. fr